

LBRIS | We know
Cătălin-Stefan Farcaș books

PARIUL CÂȘTIGĂTOR

LETRAS
Promovăm autorii români

CUVÂNT-ÎNAINTE	7
TEORII EXISTENȚIALE	11
1.1. UNIVERSUL	11
1.1.1. Teoria evoluției	11
1.1.2. Teoria creației	20
1.2. SINTEZA	21
CREATORUL	27
2.1. CINE SAU CE ESTE CREATORUL?	27
OMUL	34
3.1. CE ESTE OMUL?	34
BINELE ȘI RĂUL	37
4.1. CE ESTE BINELE? CE ESTE RĂUL?	37
4.2. DIAVOLUL	44
4.3. BINELE ȘI RĂUL DIN VIAȚA OMULUI	54
RELIGIA	62
5.1. INTRODUCERE	62
5.2. HINDUISMUL	64
5.3. BUDISMUL	67
5.4. IUDAISMUL	70
5.5. ISLAMISMUL	75
5.6. CREȘTINISMUL	83

5.7. RELIGIA ADEVĂRATĂ	102
BIBLIA	107
6.1. CE ESTE BIBLIA?	107
6.1.1. Lege sau învățătură	107
6.1.2. Profetii	108
6.1.3. Scrierile	108
CREȘTINISMUL ZILELOR NOASTRE.....	123
7.1. UN CREȘTINISM ȘI MULTE RELIGII	123
7.2. BISERICA	126
7.3. ICOANELE ȘI ÎNCHINAREA LA SFINȚI	132
7.4. ÎNCHINAREA LA MOAȘTE.....	159
7.5. MOARTEA ȘI RITUALURILE AFERENTE	161
7.6. CE SPUNE BIBLIA?	174
ISRAEL	179
8.1. LEGĂTURA DINTRE ISRAEL ȘI DIVINITATE.....	179
8.1.1. Istoric	179
8.2. PROFEȚIILE ISRAELULUI	208
APOCALIPSA	222
9.1. IMPORTANȚA CUNOAȘTERII APOCALIPSEI.....	222
9.2. CELE ȘAPTE BISERICI	227
9.2.1. Biserica din Efes	228
9.2.2. Biserica din Smirna	230
9.2.3. Biserica din Pergam	231

9.2.4. Biserica din Tiatira.....	234
9.2.5. Biserica din Sardes.....	237
9.2.6. Biserica din Filadelfia.....	240
9.2.7. Biserica din Laodiceea.....	243
9.3. CELE ȘAPTEZECI DE SĂPTĂMÂNI.....	248
9.4. JUDECATA OMULUI.....	253
9.4.1 Cele șapte peceți.....	257
9.4.2. Cele șapte trâmbițe.....	263
9.4.3. Mijlocul „Necazului cel Mare”.....	275
9.4.4. Cele șapte potire.....	288
9.4.5. A doua venire a lui Iisus Hristos pe pământ.....	298
9.5. RĂPIREA BISERICII.....	309
9.6. VREMEA DIN URMĂ.....	335
9.6.1. Imoralitatea.....	339
9.6.2. Fenomenele meteo extreme.....	344
9.6.3. Războaie și vești de războaie.....	348
9.6.4. Avansul tehnologic.....	353
9.6.5. Israel – ceasul istoriei.....	356
9.7. SINTEZA.....	364
MÂNTUIREA.....	373
10.1. NEVOIA MÂNTUIRII.....	373
10.2. SACRIFICIUL.....	378
10.3. PRIMIREA MÂNTUIRII.....	382

10.4. IISUS HRISTOS - MESIA	405
10.5. SINTEZA.....	420
PARIUL.....	426
11.1. MIZA PARIULUI	426

1.1. UNIVERSUL

Pentru început, hai să vedem cum am ajuns noi ca oameni să fim în pielea unui om, un muritor de rând la fel ca toți ceilalți, o făptură vie, un mamifer, asemănător cu celelalte viețuitoare – animalele, dar totuși diferiți.

Oare am evoluat din maimuțe? Oare ne-a creat o ființă superioară nouă? Cum am apărut noi ca oameni și de ce am ajuns noi în vârful lanțului trofic?

Imediat după aceste întrebări vom putea împărți oamenii în două mari grupe, mai exact adepți ai teoriei evoluționiste și adepți ai teoriei creaționiste. E adevărat că este un subiect sensibil ce a provocat numeroase controverse dintotdeauna, fiecare argumentând în felul său, însă dacă vom privi mai atent, vom observa că, de fapt, e un episod din bătălia dintre știință și religie.

Cine are dreptate? Cine câștigă? Hai să vedem pe ce se bazează fiecare.

1.1.1. Teoria evoluției

Analizând teoria evoluționistă, la prima vedere vom descoperi un tsunami de termeni științifici, drept pentru care un om de rând care vrea să afle de unde provine ca om, nefamiliarizat cu acei termeni, îi va fi destul de greu să înțeleagă în esență acest limbaj.

Va trebui deci ca acela care vrea să afle mai multe informații despre această temă să analizeze foarte mult sau să creadă pe cuvânt și să se declare un adept al acestei teorii doar pentru că

sună foarte științific. Să vedem totuși mai în detaliu ce e cu acest evoluționism.

Teoria evoluționistă se bazează în primul rând pe datarea fosilelor cu carbon 14 (C14). Mai exact, în urma săpăturilor arheologice din straturile pământului regăsim tot felul de resturi sau urme biologice (fosile) care aparțin animalelor, plantelor, dinozaurilor, oamenilor și altor organisme vechi, care s-au conservat în diferite stări. Aici intervine carbonul 14, numit și carbon radioactiv sau radiocarbon, care ajută la stabilirea vârstei acestor fosile prin proprietățile sale.

Cele mai vechi fosile descoperite sunt cele microscopice și se presupune că ar avea aproximativ 3,5 – 3,8 miliarde de ani. Teoria evoluționistă spune că viața a pornit de la astfel de microorganisme, care ulterior au evoluat în diferite alte stadii și dimensiuni de la mic la mare.

Ce nu s-a putut însă demonstra în această fază a teoriei este existența formelor intermediare de viață, mai ales a microorganismelor. Altfel spus, avem un organism mic și un organism mare, dar nu avem și formele de organism mic-mediu și mediu-mare care ar fi putut proba această ipoteză.

Al doilea argument major al teoriei evoluționiste este selecția naturală. Adică în procesul de reproducere, caracteristicile mai avantajoase pentru supraviețuire și înmulțire ale unei specii sunt cele care se moștenesc, ajutând astfel generațiile următoare să supraviețuiască mai ușor și să se adapteze mediului înconjurător.

Conform acestei teorii, într-un timp îndelungat, acest proces duce la crearea de noi specii prin mutațiile genetice acumulate și sugerează astfel că toate speciile provin dintr-un singur organism strămoș comun numit LUCA (Last Universal Common Ancestor)

Cel mai popular scenariu în cadrul acestei teorii este că specia omului a evoluat din maimuță. La rândul ei, aceasta probabil că a evoluat dintr-o formă de viață marină ce s-a adaptat la uscat, posibil vreo specie de viermi, iar aceasta, la rândul ei, ar proveni

LIBRIS | We know books
dintr-un microorganism. Posibilitățile sunt multe, însă nimic concret.

Ce nu a putut dovedi însă această teorie este încrucișarea dintre specii diferite. Adică se pot încrucișa organisme din aceeași specie, a felinelor de exemplu, însă nu între specii diferite, ca de exemplu rozătoarele cu amfibienii.

Originea acestei teorii provine din Antichitate, unde îi putem menționa pe Anaximander (610 – 546 î.Hr.) cu lucrarea „Originea umanității”, pe Empedocles (490 – 430 î.Hr.) ce a scris „Cosmogonia”, Platon, Aristotel, continuând în Evul Mediu cu Titus Lucretius Carus în lucrarea „De rerum natura”, Epicur și mulți alții.

Totuși, părintele modern al teoriei evoluției este Charles Darwin (1809 – 1882) prin lucrarea sa „Originea speciilor” din anul 1859. El susține că teoria creaționistă susținută de religie nu este valabilă, ci, în schimb, omul și creația în general sunt rezultatul evoluției speciilor datorită adaptării lor la mediu. Teoria sa a fost pe placul publicului și al întregii comunități științifice ale acelei vremi și a devenit în timp îmbrățișată și de publicul contemporan.

Un alt aspect al acestei teorii ce nu poate fi însă demonstrat este că dacă într-adevăr noi ca oameni am evoluat din maimuță, de ce nu mai evoluăm? Pentru că, evident, nu există niciun indiciu concret din care să rezulte că ne-am îndrepta spre un nou punct al evoluției noastre ca oameni, care are să formeze apoi o nouă specie.

Cu siguranță ar mai fi multe de spus despre această teorie, însă având aceste argumente principale pe care ea se bazează, avem un prim punct de vedere cu privire la existența și originea vieții pe Pământ.

Înainte de a vorbi și despre cea de-a doua teorie, cea creaționistă, ar trebui să avem în vedere și câteva detalii ce le cunoaștem despre Pământul în sine ca planetă și dimensiunea sa în raport cu mediul său înconjurător, numit Cosmos.

Punctul nostru de referință este Soarele, care, alături de planetele care-l înconjoară, formează un sistem solar sau ceea ce noi cunoaștem sub denumirea de „stea”. În acest sistem solar avem nouă planete, unde planeta noastră, Pământ (Terra), este cea de-a treia de la Soare și singura despre care se cunoaște că este geologic activă și pe care există viață.

Toate aceste planete ce înconjoară Soarele și se învârt în jurul lui (orbitează) formează sistemul planetar. La rândul lor, cele mai multe planete au și ele corpuri cerești (sateliți naturali) care orbitează în jurul lor ca planete, cum avem și noi Luna ca satelit natural al planetei noastre. Sigur că există multe alte tipuri de corpuri cerești ce orbitează direct sau indirect Soarele, cum ar fi asteroizi, troieni, centauri sau comete.

Chiar dacă, de-a lungul timpului, omenirea a reușit să afle foarte multe informații despre Cosmos, rămâne totuși problema deplasării fizice sau a datelor din cauza distanței mult prea mari din spațiu.

Ca să ne facem o idee, trebuie să știm că viteza luminii este de aproximativ 300.000 de kilometri pe secundă. Adică, lumina Lunii, călătorind cu această viteză, ajunge pe Pământ în 1,28 secunde din cauza distanței ei față de Pământ, care este în medie 384.400 km. Lumina Soarelui, care este la aproximativ 149 de milioane de km, ajunge pe Pământ în aproximativ 8 minute și 27 de secunde. Distanța dintre Pământ și cea mai îndepărtată planetă din sistemul nostru solar (Pluto) este de aproximativ 5,3 miliarde km, iar lumina ar străbate această distanță în aproximativ 5 ore.

Observăm deci că viteza luminii este foarte mare comparativ cu viteza de deplasare a corpurilor de pe Pământ, poate chiar greu să o percepem, însă este unitatea de măsură potrivită pentru a încerca să înțelegem dimensiunea Cosmosului.

Am stabilit deci că planeta noastră Pământ face parte dintr-un sistem solar având Soarele ca stea luminoasă în centru și se presupune că acesta s-ar fi format în urmă cu aproximativ 4,6

LIBRIS | We know books
miliarde de ani. Ce trebuie însă să reținem este că acest sistem solar nu este singurul din Univers, ba chiar deloc.

Cea mai apropiată stea de Soarele nostru se presupune a fi Proxima Centauri (Alfa Centauri C), iar distanța de la Soarele nostru până la aceasta este de 4,4 ani-lumină. Adică distanța pe care o parcurge lumina cu viteza de 300.000 km/s în aproximativ patru ani și cinci luni. Altfel spus, dacă această stea Proxima Centauri se stinge și nu mai luminează, noi pe Pământ vom observa aceasta abia după aproape patru ani și jumătate, când ultimele ei raze de lumină ajung la noi pe Pământ. Din acest motiv, atunci când vedem pe cer o „stea căzătoare”, noi vedem, de fapt, ceea ce s-a întâmplat acum câțiva ani.

Vorbind de cerul cu stele, putem observa multitudinea lor cu ochiul liber și nu știm câte sunt în realitate, ci doar că sunt foarte multe. Ei bine, aceste stele alcătuiesc la rândul lor o galaxie, care, la fel cum planetele orbitează în jurul Soarelui, la fel și stelele orbitează în jurul unui centru de gravitație comun. O galaxie conține între zece milioane și o mie de miliarde de stele.

Sistem nostru solar (Soarele) face parte din galaxia Calea Lactee și conține între o sută și patru sute de miliarde de stele și peste o sută de miliarde de planete. Diametrul ei este de aproximativ 150.000 de ani-lumină.

Se poate și mai mare de atât. Calea Lactee nu este singura galaxie. Cea mai apropiată galaxie ca mărime de a noastră este galaxia Andromeda. Aceasta are un diametru de aproximativ 140.000 de ani-lumină și ar conține aproximativ o mie de miliarde de stele. Distanța ei față de Pământ este de 2,5 milioane de ani-lumină.

Galaxia noastră și galaxia Andromeda fac parte la rândul lor dintr-un grup de galaxii numit Grupul local. Acesta ar cuprinde peste o sută de galaxii.

Se estimează că ar exista între o sută și două sute de miliarde de galaxii în Univers, însă neștiind numărul exact, nu știm nici distanța de la un capăt la celălalt al Universului.

Se presupune totuși că această distanță ar fi de cel puțin 156 miliarde de ani-lumină.

Dimensiunea și componența adevărată a Universului sunt, cu siguranță, mult peste înțelepciunea noastră omenească, însă e absolut uimitor raportul dintre imensitatea Universului și noi ca oameni. Avem o planetă perfectă din punct de vedere al vieții, la distanță perfectă de Soare, pentru a nu fi nici prea frig, nici prea cald. Toate aceste corpuri cerești își urmează o traiectorie perfectă și nu se abat de la legea lor.

Explicația științifică la toate aceste galaxii, stele, planete și alte corpuri cerești ar fi că s-au format în urmă cu aproximativ treisprezece miliarde de ani, dintr-o așa-zisă singularitate primordială, adică „ceva” fără dimensiuni, dar cu o energie infinită și dintr-un oarecare motiv s-a produs o explozie uriașă (Big Bang) ce a dus la apariția materiei, spațiului, timpului, energiei, adică a Universului, iar acesta își continuă și în prezent dezvoltarea.

Se poate constata deci o strânsă legătură dintre explicația științifică a apariției Universului și explicația apariției vieții prin evoluție. Însă fie ele și explicații științifice, acestea funcționează până la un punct, pentru că, după cum bine observăm situația, în dimensiunea Universului, originea sa, apariția vieții în el, se ascund o grămadă de necunoscute și rămânem în final doar cu teoria. E oare destul?

Pentru că, așa cum spuneam, evoluționismul a luat un mare avânt prin lucrarea „Originea speciilor” a lui Charles Darwin, e important să putem răspunde atunci și la întrebarea „De unde provine materia?” Care e acel moment 0 al Universului și cum s-a ajuns totuși ca din „nimic” să apară „ceva” care mai apoi a evoluat? E ceva ce evoluționismul nu poate explica sau cu atât mai puțin demonstra.

Un alt aspect ce ține de materia Universului este legat de cel mai mic element al materiei, adică atomul. Acesta este compus din protoni, neutroni și electroni. Știința a ajuns până la

performanța de a încerca să combine aceste 3 elemente prin diverse forme (fuziune și fisiune), unde practic se creează condițiile de la nivelul Soarelui într-un laborator pe Pământ. Însă această combinație a elementelor atomului duce la o eliberare de energie foarte mare, adică a unei explozii, de unde avem și centralele nucleare sau bomba atomică. Ei bine, acest refuz de interacțiune între elementele de bază ale atomului (materie) stă din nou împotriva evoluției.

În știință trebuie ca totul să fie exact, demonstrat și nu doar presupuse ipoteze, pentru că atunci rezultatul se transformă din obiectiv în subiectiv.

Tot în știință, în fizică mai exact, avem principiile termodinamicii, ce stau la baza tuturor corpurilor din Univers. Primul principiu, al conservării energiei, spune că absolut orice corp din Univers are tendința să-și păstreze energia sa internă, să o conserve și nu să o exteriorizeze.

A doua lege a termodinamicii spune că această energie internă a oricărui corp din Univers nu are tendința de creștere, ci de scădere, de descompunere. Atunci unde e evoluția? Pentru că aceste legi sunt demonstrate și sunt fundamentul transferului de energie valabil pentru orice corp din Univers.

Cea de-a doua lege a termodinamicii, numită și legea entropiei, este o lege fundamentală a științei și așa cum au spus și câțiva dintre cei mai importanți oameni de știință, trebuie să-i acordăm o deosebită importanță, pentru că în următoarea perioadă, totul se va degrada și deci nu va evolua.

Jeremy Rifkin, teoretician economic și social, scriitor, specialist în mediul înconjurător, spune în cartea sa „Entropia - O nouă viziune asupra lumii”¹ din 1980: „Entropia ne spune că

¹ Entropia - O nouă viziune asupra lumii. Autor: Jeremy Rifkin

lumea se sfârșește și că, în viitor, teoriile lui Copernic și Newton din secolele XVI și XVII - un concept atât simplu, cât și distrugător pentru Pământ. Este o idee care schimbă deja valorile și obiectivele filosofilor, politicienilor, oamenilor de știință, oamenilor de afaceri și economiștilor. Legea entropiei este pe cale să devină o parte integrantă a viziunii noastre asupra lumii”.

Un exemplu ar putea fi stele din Univers care și-au consumat energia și nu mai luminează. La fel se spune și despre Soarele nostru, că probabil în câteva milioane de ani, energia sa se va termina și se va transforma într-o novă sau supernovă.

Despre legile termodinamicii, Albert Einstein spunea: „O lege este mai impresionantă cu cât simplitatea premiselor sale este mai mare, cu atât sunt mai diferite tipurile de lucruri pe care le raportează și cu cât este mai extinsă gama sa de aplicabilitate. (...) Este singura teorie fizică a conținutului universal, care sunt convins că în cadrul aplicabilității conceptelor sale de bază nu va fi niciodată răsturnată”.

Observăm deci că știința care înaintează teoria evoluției este contrazisă tocmai de propriile legi, prin aceste principii ce sugerează mai degrabă involuție decât evoluție.

Această dilemă a dat de furcă tuturor savanților lumii de-a lungul timpului, însă fără rezultat.

Unul dintre ei, Leon Max Lederman, un fizician evreu american, laureat al premiului Nobel pentru fizică, a publicat cartea „Particula Dumnezeu: Dacă Universul este răspunsul, care e întrebarea?²”. El spunea în primele sale cuvinte din carte: „LA ÎNCEPUT, a existat un gol - o formă curioasă de vid - un neant care nu conține spațiu, nici timp, nici materie, nici lumină,

² Particula Dumnezeu: Dacă Universul este răspunsul, care e întrebarea? - Leon Max Lederman

nici sunet. Cu toate acestea, legile naturii erau în vigoare și acest vid curios deținea potențialul. Ca un bolovan uriaș cocoțat la marginea unei stânci falnice. Așteptați un minut. Înainte să cadă bolovanul, ar trebui să explic că nu știu despre ce vorbesc. O poveste începe în mod logic la început. Dar această poveste este despre Univers și, din păcate, nu există date încă de la început. Niciunul. Zero. Nu știm nimic despre Univers până când nu ajunge la vârsta matură de o miliardime dintr-o trilionime de secundă, adică la un timp foarte scurt după crearea Big Bang. Când citești sau auzi ceva despre nașterea Universului, cineva îl inventează. Suntem pe tărâmul filozofiei. Numai Dumnezeu știe ce s-a întâmplat la început (și până acum nu ne-a lăsat să înțelegem)". Acesta vorbea în cartea sa despre existența unei particule elementare (bosonul Higgs sau „Particula Dumnezeu”) care s-a format imediat după Big Bang. Cercetările pe această temă au început încă din 1960.

Organizația Europeană pentru Cercetare Nucleară (CERN), situată lângă Geneva, la granița dintre Franța și Elveția, operează cel mai mare laborator din lume, desfășurat pe sute de kilometri, pentru cercetarea acestor particule elementare. Aici au început în anul 2012 cercetările asupra acestei particule, care a fost confirmată în iulie 2017, iar în 28 august 2018 a fost observată dezintegrarea sa.

Unul dintre cei mai importanți logicieni, Bertrand Russell (1872-1970), care a fost, de asemenea, matematician, filozof, istoric, eseist și laureat al premiului Nobel, spunea în cartea sa „Religie și știință³” din 1935 următoarele: „Într-o zi, Soarele va deveni rece și viața de pe Pământ va înceta. Întreaga epocă a animalelor și plantelor este doar un interludiu, între epoci care

³ Religie și știință - Bertrand Russell

erati prea fierbinti și epoci care vor fi prea reci. Nu există o lege a progresului cosmic, ci doar o oscilație în sus și în jos, cu o tendință lentă în jos pe echilibru datorită difuziei energiei. Acest lucru este cel puțin ceea ce știința consideră în prezent ca fiind cel mai probabil, iar în generația noastră deziluzionată este ușor de crezut. Din evoluție, atât cât arată cunoștințele noastre actuale, nu poate fi dedusă în mod cert nicio filozofie optimistă privind existența noastră”.

Putem observa că dincolo de legile științei descoperite de om, e ceva mai mult, e o forță misterioasă, o divinitate, e acel ceva care stăpânește peste legile Universului. Aici este și punctul de plecare al celei de-a doua teorii despre viață, mai exact teoria creaționistă.

1.1.2. Teoria creației

Baza teoriei creaționiste stă în cartea numită „Biblia”, prin care se spune că o forță divină supranaturală, fără început și fără sfârșit, numită Dumnezeu, a creat totul în mod miraculos din nimic: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul”. (Geneza - 1:1).

Este o teorie mai greu de abordat și priceput, dat fiind faptul că adoptă ipoteza sa prin credință, și nu prin metode științifice. Cu toate acestea, vom vedea pe parcurs mai multe argumente științifice ce vin în sprijinul acestei teorii.

Ideea principală a creaționismului este una simplă, și anume că Universul, omul și toate celelalte forme de viață sunt create de Dumnezeu din nimic, după un plan divin: „... înaintea lui Dumnezeu în care a crezut, care învie morții și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi”. (Romani - 4:17)

E important însă de menționat că omul este făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, adică a Creatorului, și i s-a dat să stăpânească Pământul: „Apoi Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră; el să stăpânească

peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se mișcă pe pământ.»” (Geneza – 1:26)

Creacionismul răspunde astfel foarte simplu la toate întrebările mari legate de originea Universului și formele fundamentale de viață, întrebări la care știința, așa cum am văzut, nu mai are răspunsuri.

1.2. SINTEZA

Prin inteligența sa, omul a descoperit o parte din imensitatea Universului acestuia, a demonstrat ce s-a putut, dar când vine vorba de originea sa, știința se blochează și nu mai are alte răspunsuri decât presupuneri: „Eu zădărnicesc semnele prorocilor mincinoși și arăt ca înșelători pe ghicitori; fac pe cei înțelepți să dea înapoi și le prefac știința în nebunie”. (Isaia - 44:24)

Fiindcă aici intră în scenă teoria evoluției și cea creacionistă, trebuie să le analizăm răspunsurile. Pe de o parte, am văzut că fizica, prin legile termodinamicii și nu numai, contrazice răspunsurile teoriei evoluției. De cealaltă parte însă, la teoria creacionistă, avem răspunsuri, dar care nu pot fi neapărat demonstrate, însă nici contestate.

Ce spune Biblia despre originea vieții și a omului:

- „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut”; „Dumnezeu l-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: «Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.»” (Geneza – 1:27-28)
- „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul s-a făcut astfel un suflet viu”. (Geneza – 2:7)